

Erdő, álomi tájban

A fák kérge alatt Valaki munkadalt dudorász.

Az ember magát bezárja, majd döngeti.

*A vadászkiáltók már befelé szólnak;
aztán iramodó kopók körme-kopogása
a vágatába-riadt szív iránt, és idillé
kéredzkezik az iszonyat: arkangyali karddal
lékelik koponyánk, rajta éhkoppon maradt
balkáni nagy fakopáncs döbbsen tarkáll.*

*Mélyértelmű zöldben tobzódik az erdő:
százezer lábbon tolongó lélek, setéttömör
erődde testesült Ige, falán az arcod
dereng elérhetetlen, mint magzatkoromban
az anyám képe, ahogy a méhfalon megjelent.*

*A vakondtúrásban egy fáraó lakik,
a kibelezett időt zsigereinkkel
tömi ki, gyászdobcsönd hivalkodik, de
fölénk hatalmasodnak az élet neszei:
bikacsök csattog s csalogány, a szétrongyolt
hátakon, akárha veronikakendőn,
iszamos eszmeminták —*

*a lombok közül
előbukkan az oroszlánüstökű nap,
fehérizzásban gyötrődő ajka lefityed
egy bombatölcsér ódon szentélyébe, honnan
gödölyeként kipúposodik a sírás:
egymásra hajigált alvósbabák nyüszögnek,
pillognak kihalt eget, melyből az őshuzat
kiszippantotta az Istent, s a félelem
óriás csöcseként jégcsap mered alá:
kollektív nyalóka —*

*örökkéig célratarított
vadászfegyver előtt kérődzik a táj,
a dupla csőből olykor kikandikál bohón
a meghasonlott szabadság, vérrel bemaszatolt
szél a haja, asszonyaromájú zuhatag,
elborít és mámorító szennyével összezen.*

*Valaki munkadalt dudorász a fákbán,
négykézlábra ereszkedvén juhászkutyává
lesz, úgy gyónja meg magát a világnak,
a nyelvével boldog-mohón megfürdeti
lénymet, erőlködik fogantatás előtti
tisztaságom, akár a befalazott hajnal.*

*Százezer lábon tülekvő lélek az erdő,
meghőkölteti a futamló port: kiszípolyoz
minket, hajszálereivel fölszív, sóhajjá
tetéz — és kilélegez hatalmasan.*

*Üres trónusként cipelve szürkeségét
jámbor csacsi tévelyeg a rengetegben;
patája alatt üdvözült mosollyal teng
a fű, a lét krisztusszakállá —
fölette
gyökerekkel ékített korona-végtelen lebeg.*

MARKÓ BÉLA

A téboly dicsérete

Kőrösi Csoma Sándor emlékére

*Hát a kemény cellában miféle öröm? Miféle
kielégülés? Miféle részegség? Miféle nők? Miféle
narkotikumok? Megfagy a száj. Megfagy az ágyék.
A vágy csak úgy szívárog, mint szem sarkából a*

*könny. Mennyi megszállott, mennyi rögeszmés, mennyi tébolyult!
Csupasz deszkán fetrengők, csupasz deszkával ölelkezők.
Hízik a lélek, sűrűn falatozik, kívánatos betűkkel
jóllakik. Hallgat a test, alázatos, szívós, jegyelmezett.*

*Hős kellett nektek? Hős, ugye? Hát itt a hős! Az
önsanyargató. A céltudatos. A konok. A szerény.
A szemellenzős. A makacs. A kiállhatatlan. Nem lehet
vele jókat inni. Nem lehet jókat... Hej,*

*mennyi mindent nem lehet! Szürke kőkamrává
változik már a bőr, a hús, a csont is, ráomlik
egyszer a gyötrő gondolatokra. De mire való
mindez? Egy szótárra való. Lapjai közé beköltözik,*